

Arrest

nr. 228 667 van 8 november 2019
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 19 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde - Machelen op 19/05/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Volgens de inreisstempel in het paspoort verblijft betrokkene sedert 11/05/2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren..

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV HV.53.LP.004525/2019 van de politie zone van Vilvoorde – Machelen)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2019 door de politiezone van Vilvoorde - Machelen en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.“

1.3. Bij arrest nr. 221 923 van 27 mei 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.1.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“7.

Het inreisverbod wordt opgelegd op grond van art. 74/11 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, nl. om reden dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek.

De beslissing houdende het opleggen van het inreisverbod vindt aldus zijn uitsluitende grondslag in het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn.

De middelen tegen dit bevel (en tegen de afwezigheid van termijn) werden reeds ontwikkeld in het verzoek tot nietigverklaring gericht tegen dit bevel.

Zij worden in onderhavig verzoekschrift integraal hernomen, aangezien het bevel (met afwezigheid van termijn) de uitsluitende grondslag vormt van het inreisverbod, zodat de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te leiden tot de nietigverklaring van het inreisverbod (cfr. accessorium sequitur principale).

Het kan overigens niet worden uitgesloten dat het bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgevoerd, zodat de beslissing (= de bijlage 13septies) uit het rechtsverkeer zal en het beroep gericht tegen dit bevel vermoedelijk zonder voorwerp worden verklaard.

8.

Verzoekster behoudt niettemin alle belang bij de beoordeling van de wettigheid van dit bevel aangezien het de uitsluitende grondslag vormt van het inreisverbod. Mede om die redenen worden de middelen ontwikkeld tegen het bevel en de afwezigheid van termijn hieronder quasi — integraal hernomen.”

► NOPENS DE AFGIFTE VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

I. SCHENDING VAN ART. 7. ALINEA 1. 8° IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN ART. 6.2 EVRM IUO. ART. 14.2 BUPO IUO. ART. 20.1. VAN DE SCHENGENUITVOERINGSOVEREENKOMST PD. 14 JUNI 1985

9.

Verzoekster is een Albanese onderdaan en is de Schengenzone binnengekomen met haar geldig biometrisch Albanees paspoort.

Voor onderdanen van Albanië geldt een visumvrijstelling zodat verzoekster voor een periode van 3 maanden in een periode van 6 maanden op Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenzone) mag verblijven, (art. 20.1. Schengenuitvoeringsovereenkomst).

Verzoekster kende aldus wettig verblijf op het ogenblik van haar vrijheidsberoving (18.05.19) en op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing (19.05.19). De periode van 3 maanden verstrijkt voor verzoekster pas op 10 augustus 2019.

10.

Hoewel verzoekster zich in wettig verblijf bevond/ bevindt, geeft verwerende partij aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, louter op grond van de redactie van een PV wegens vermeend zwartwerk, zonder kennis te nemen van de concrete feiten/

situatie welke aanleiding hebben gegeven tot de redactie van de PV en zonder verzoekster de mogelijkheid te bieden haar standpunt kenbaar te maken.

11.

Opdat verwerende partij in toepassing van art. 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet een bevel kan afgeven, dient vast te staan dat de vreemdeling een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging.

Het betreffende artikel is terzake duidelijk wanneer het bevel kan worden afgegeven:

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Het betreffende artikel verwijst niet naar vermoedens of aanwijzingen, doch stelt duidelijk dat een bevel kan worden afgegeven wanneer de vreemdeling een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder de daartoe vereiste machtiging.

12.

Zoals hoger reeds uiteengezet, is verzoekster het nichtje van mevr. A. L. (...), die een horeca-zaak uitbaat in Vilvoorde en was zij aanwezig in de zaak. Meer blijkt niet uit het administratief dossier.

13.

Verwerende partij kan niet zomaar op bijzonder lichtzinnige wijze (= zonder kennis van de feiten c.q. context) betogen dat verzoekster zich schuldig zou hebben gemaakt aan zwartwerk.

Louter op basis van de redactie van een PV kan uiteraard niet worden besloten dat de feiten van zwartwerk als bewezen dienen te worden beschouwd, a fortiori wanneer men zelfs geen kennis heeft genomen van de inhoud van het PV.

Het blijkt niet dat verwerende partij daadwerkelijk kennis genomen heeft van de inhoud van het PV. Het PV bevindt zich overigens niet in het dossier, hetgeen erop wijst dat verwerende partij geen kennis heeft van de inhoud van het PV en de feiten ten grondslag aan de redactie van het PV.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt dat uit het PV blijkt dat verzoekster zwartwerk heeft verricht is verwerende partij bedrieglijk in haar motivering, aangezien nergens uit blijkt dat zij daadwerkelijk kennis heeft genomen van het betreffende PV.

Het dient aldus aangenomen dat verwerende partij in casu besluit tot zwartwerk louter op grond van het bestaan van een PV zonder zelfs maar kennis te hebben van de inhoud van een PV.

Een zulke redenering of motivatie is uiteraard niet deugdelijk en is manifest onzorgvuldig en onredelijk.

Uit de inhoud van het PV kan bij voorbeeld evengoed blijken dat verzoekster niet schuldig is aan zwartwerk. Ook uit andere elementen van het strafonderzoek (bijv. een verhoor van verzoekster) kan nog blijken dat er geen sprake was van zwartwerk.

Het loutere gegeven dat een PV werd opgesteld (en dat een bepaalde kwalificatie wordt gegeven aan de feiten waarvoor PV werd opgesteld) is uiteraard niet voldoende om te besluiten tot een betrapting op heterdaad.

Of het misdrijf zwartwerk voorligt en of de realiteit van een bepaalde tenlastelegging als bewezen kan worden beschouwd, behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de strafrechter, en uiteraard niet tot de verbalisanten (van een PV). Het strafonderzoek en de beslissing van de rechtbank dienen m.a.w. afgewacht alvorens te kunnen stellen dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk.

Waar verwerende partij louter op grond van het bestaan van een PV (en niet op basis van de inhoud ervan, waarvan zij geen kennis heeft) besluit tot het bewezen zijn van de tenlastelegging zwartwerk in hoofde van verzoekster, dient de motivering van de bestreden beslissing als gebrekkig te worden beschouwd en de totstankoming ervan als manifest onzorgvuldig en onredelijk, a fortiori gelet op de flagrante schending van het hoorrecht van verzoekster.

Voor verzoekster werd door haar tante overigens een formulier AI bekomen waarmee zij kan/ mag werken op Belgisch grondgebied, (stuk 5) werd ook — in de mate van het mogelijke — opgeworpen door verzoekster in hetgeen zou moeten uitgaan voor het gehoorverslag.

14.

Zelfs indien uw Raad zou oordelen dat verwerende partij rekening kan en mag houden met het bestaan van de redactie van een PV, is verwerende partij er nog steeds toe gehouden enkel rekening te houden met zekere en feitelijke gegevens en dient zijn conclusie feitelijke en juridische grondslag te kunnen vinden in het administratief dossier.

In casu is het enige vaststaande gegeven de redactie van een PV door een verbalisant van de politiezone Vilvoorde-Machelen. Meer ligt niet voor. Verwerende partij beschikt niet over verdere gegevens en heeft geen kennis van de inhoud van het PV of andere elementen uit het (straf)dossier.

Deze verwijzing naar het bestaan van een PV kan in alle redelijkheid er niet toe doen besluiten dat verzoekster schuldig zou zijn aan zwartwerk, zoals de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Indien men verwerende partij zou toelaten de redactie van een PV (zonder bijkomende elementen/aanwijzingen) gelijk te stellen met het bewijs van schuld (zonder verzoekster zgehoord te hebben (!)), betekent zulks de volstreckte negatie van het vermoeden van onschuld (en van de rechtsstaat).

Zulke motivering is manifest strijdig met art. 6.2 EVRM en art. 14.2 BUPO, die het beginsel van het vermoeden van onschuld consacrereren.

Art. 6.2. EVRM

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

Art. 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten:

2. Een ieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld volgens de wet is bewezen.

► NOPENS DE AFWEZIGHEID VAN TERMIJN

I. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3. 1° en 3° VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 1 § VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERPFLICHTING IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

15.

Aan verzoekster wordt geen termijn verleend om het grondgebied te verlaten op grond van volgende overwegingen:

- er zou een risico op onderduiken bestaan (art. 74/14 § 3, 1° Vreemdelingenwet);
- verzoekster zou de openbare orde kunnen schaden (art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet);

16.

Geen van beide toepassingsgronden vormt het voorwerp van een deugdelijke motivering,

(i) M.b.t. het risico op onderduiken

17.

Zoals hoger uiteengezet verblijft verzoekster op Belgisch grondgebied bij haar tante in Jette, in de Boulevard De Smet De Naeyerlaan.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing verblijft zij nauwelijks 1 week op Belgisch grondgebied. Zij bood zich aan bij de gemeente Jette voor het afleggen van een aankomstverklaring, doch werd gevraagd later terug te komen aangezien de betreffende ambtenaar niet aanwezig was.

Op het ogenblik van de totstandkoming- van de bestreden beslissing verbleef verzoekster wettig op Belgisch grondgebied, aangezien zij zich in de periode van 3 maanden verblijf bevond (cfr. supra en art. 20.1. Schengenuitvoeringsovereenkomst).

Verzoekster verbleef m.a.w. wettig op Belgisch grondgebied bij haar tante in Jette. Enige reden of tot onderduiken was voor verzoekster m.a.w. eenvoudigweg niet aan de orde....

18.

Verwerende partij verwijst ter adstructie van het risico op onderduiken naar art. 1 § 2, 1° Vreemdelingenwet.

Dit artikel geeft als mogelijke indicatie voor het risico op onderduiken:

" de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verdoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan";

In casu ligt geen illegale binnenkomst of illegaal verblijf voor zodat verwerende partij zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel.

Anderzijds wijst verwerende partij op art. 1 § 2, 3° Vreemdelingenwet:

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/ of het toedicht op de naleving van de reglementering intake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Ingevolge hogergeciteerde omstandigheden was verzoekster nog niet in de mogelijkheid een aankomstverklaring af te leggen. Tezelfdertijd dient ermee rekening te worden gehouden dat verzoekster nauwelijks een week aanwezig was, en nauwelijks 5 werkdagen.

Uit het loutere gegeven dat zij binnen de termijn van 3 werkdagen de aankomstverklaring nog niet had afgelegd, kan redelijkerwijze niet worden afgeleid dat verzoekster niet wenst mee te werken in het kader van zijn betrekkingen met de overheden zoals bedoeld in art. 1 § 2, 3° Vreemdelingenwet.

Alleszins kan uit zulke korte overschrijding van de termijn niet ipso facto een risico op onderduiken worden afgeleid.

In dezelfde zin gaat de aanbeveling in het Terugkeerhandboek (art. 1.6 van de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken):

'Elke automatische conclusie, bijvoorbeeld dat illegale binnenkomst of het ontbreken van documenten betekent dat er een risico op onderduiken bestaat, moet worden vermeden. Bij de individuele beoordeling moet rekening worden gehouden met alle relevante factoren, waaronder de leeftijd, de gezondheidstoestand en de sociale situatie van de betrokkenen die mogelijk direct van invloed zijn op het risico dat de onderdaan van een derde land onderduikt. In sommige gevallen kan die beoordeling leiden tot de conclusie dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de in de nationale wetgeving vastgestelde criteria voldaan (...)' "

19.

Alleszins dient vastgesteld dat er geen individueel onderzoek werd uitgevoerd rekening houdend met alle omstandigheden van het geval zoals nochtans uitdrukkelijk bepaald in art. 1 § 2 Vreemdelingenwet (en ook in art. 1.6 van het Terugkeerhandboek).

Verzoekster werd immers niet eens gehoord (cfr. infra), i.e. een logisch en inherent onderdeel van een individueel onderzoek en evident noodzakelijk om de omstandigheden eigen aan het geval te kennen.

(ii) M.b.t. het gevaar voor de openbare orde

20.

Anderzijds betoogt verwerende partij dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden om de afwezigheid van termijn te verantwoorden.

De motivering druist vooreerst in tegen de bewoordingen van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet dat immers stelt:

"de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid] "

Het artikel is niet in de potentialis opgesteld, en vergt dat de vreemdeling ontegensprekelijk een bedreiging is (voor de openbare orde of de nationale veiligheid).

In casu liggen onvoldoende elementen om te besluiten dat verzoekster een gevaar voor onze openbare orde is.

Verzoekster werd aangetroffen in de horeca-zaak van haar tante, doch daaruit kan uiteraard niet worden afgeleid dat zij een gevaar voor onze openbare orde is.

Van een betrapting van verzoeker op zwartwerk is geen sprake en verwerende partij heeft duidelijk geen kennis van de precieze feiten (en zelfs niet van de inhoud van het PV).

En zelfs verwerende partij van oordeel zou zij dat zij op basis van de redactie op basis van een PV kan besluiten tot de schuld van verzoekster (aan zwartwerk) dan kan hieruit niet ipso facto worden afgeleid dat verzoekster als een gevaar voor onze openbare orde dient te worden beschouwd (om reden dat zij haar tante helpt in haar horeca-zaak...).

Uw Raad oordeelde eerder in dezelfde zin (arrest nr. 199 737 dd. 14.02.18):

'Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Mof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden lijkt te hanteren om een bevel om het grondgebied te verlaten ponder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. In casu lijkt het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde te besluiten op basis van de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart en hij gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten.

Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing zelf dat het bestuur heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststellingen dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de omstandigheid dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitvoerde toonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging ook vermeld als motief voor het afleveren van het bevel op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet.

Er kan evenwel niet aanvaard worden dat de overweging dat arbeid verrichten ponder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of beroeps kaart en de vaststelling gebruik te hebben gemaakt van verschillende identiteiten, een voldoende individueel onderzoek inhoudt of een concrete eerbiediging vormt van het evenredigheidsbeginsel."

De overwegingen van uw Raad kunnen mutatis mutandis en a fortiori toepassing vinden op de zaak van verzoekster.

Uit het loutere gegeven dat verzoekster (in wettig verblijf) werd aangetroffen in de horeca-zaak van haar tante kan uiteraard niet ipso facto een gevaar voor de openbare orde worden afgeleid.

In casu blijkt geen individueel onderzoek te zijn uitgevoerd door verwerende partij. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate — op basis van het vermeend "zwartwerk"- kan worden aangenomen dat verzoekster als een gevaar voor onze openbare orde zou kunnen worden beschouwd.

Zulke motivering is niet adequaat en strijdig met art. 74/14 Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In casu blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 mei 2019 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod zijn grondslag vindt in voormeld bevel, met name het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht is een inreisverbod op te leggen.

De Raad stelt vast dat bij de redenen voor het opleggen van het inreisverbod gesteld wordt dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit betreft echter enkel de herhaling van de motieven van de bijlage 13septies waar uiteengezet wordt waarom het bevel niet gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, de reden waarom *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd.

De verzoekende partij herneemt in het eerste middel de middelen aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 mei 2019 waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, omdat de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te leiden tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

Blijkens artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer worden gewijzigd. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift als voorwerp van het beroep "*de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor een periode van 2 jaar (stuk 1)*" aanduidt. De inventaris bij het verzoekschrift maakt melding van vijf stukken, waaronder stuk 1 "*Bestreden beslissing*". Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 1 is de beslissing van 19 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

In casu is het voorwerp van het verzoekschrift de beslissing van 19 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod. In het verslag van de Raad ter terechtzitting werd het voorwerp van het onderhavig beroep als zodanig beschreven, hetgeen door de advocaat van de verzoekende partij niet werd betwist.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 mei 2019 maakt derhalve niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift.

Het hernemen van de middelen aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is niet dienstig daar deze aldus gericht zijn tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en niet tegen de *in casu* bestreden beslissing. Het feit dat de verzoekende partij meent dat de onwettigheid van het bevel dient te leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod daar het bevel met afwezigheid van termijn de uitsluitende grondslag vormt van het inreisverbod, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

De verzoekende partij kan haar kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod (voor het vrijwillig vertrek werd geen enkele termijn toegestaan) enkel nuttig laten gelden indien zij het geëigende rechtsmiddel aanwendt tegen het bevel van 19 mei 2019, dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, *quod non in casu*. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 mei 2019 en dat de Raad voormelde vordering heeft verworpen bij arrest nr. 221 923 van 27 mei 2019. Door geen beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de voormelde verwijderingsbeslissing van 19 mei 2019, heeft de verzoekende partij bovendien berust in de redengeving als waarom de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Aldus kan de Raad betreffende de kritiek van de verzoekende partij dan ook volstaan met de verwijzing naar het arrest nr. 221 923 van 27 mei 2019 van de Raad. Gelet op het verwerpen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de afwezigheid van een beroep tot nietigverklaring, kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat aangezien het bevel met afwezigheid van termijn de uitsluitende grondslag vormt voor het inreisverbod, de onwettigheid van het bevel dient te leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

Nu de verzoekende partij heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het bevel van 19 mei 2019, kan zij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door haar kritiek met betrekking tot het bevel met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het thans bestreden inreisverbod.

Om de hierboven vermelde redenen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het eerste middel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod.

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing betreffende de duur van het inreisverbod, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht waarbij zij verwijst naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“21.

De duur van het inreisverbod is gesteund op volgende overwegingen:

- *verzoekster zou niet getwijfeld hebben op illegale wijze op illegale wijze in België te verblijven;*
- *verzoekster zou niet getwijfeld hebben om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken;*
- *het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen;*
- *verzoekster zou geen gezinsleven hebben op Belgisch grondgebied en geen medische problemen;*
- *op grond van "al deze elementen" wordt een inreisverbod voor een periode van 2 jaar opgelegd;*

(...)

22.

De beslissing (m.b.t. de bepaling van de duur van het inreisverbod) vindt haar grondslag in feitelijk en/ of juridisch onjuiste gegevens, hetgeen blijkt uit hetgeen hierna volgt.

(i) Verzoekster zou niet getwijfeld hebben op illegale wijze in België te verblijven

23.

Verzoekster heeft nooit illegaal verblijf gekend op Belgisch grondgebied (!). Zij kwam op legale wijze België binnen op 11 mei 2019 en mocht aldus op Belgisch grondgebied verblijven tot 10 augustus 2019.

Dit determinerend motief voor de bepaling van de duur van het inreisverbod mist derhalve elke feitelijke grondslag (= lees: is manifest onjuist) zodat de motivering niet als deugdelijk kan worden beschouwd en een schending van de motiveringsplicht (art. 62 Vw.) i.u.o. de zorgvuldigheidsplicht dient te worden aangenomen.

(ii) Verzoekster zou niet getwijfeld hebben te werken onder de daartoe vereiste machtiging

24.

Zoals hoger reeds uiteengezet heeft verzoekster zich niet schuldig gemaakt aan zwartwerk (zie p. 5-7 van dit verzoekschrift).

Verzoekster hielp haar tante in haar taverne, doch zonder enige vergoeding, en zonder enige overeenkomst. Zij kan hoogstens als toevallige helper worden beschouwd, waarvoor geen aansluitingsplicht bestaat (zie stuk 5).

Het dossier en de erin vervatte stukken laten niet toe te besluiten tot zwartwerk.

Het betreffende PV bevindt zich zelfs niet in het administratief dossier zodat dient te worden aangenomen dat verwerende partij er zelfs geen kennis van heeft genomen voor het nemen van de beslissing.

Op basis van de redactie van een PV en zonder kennis van de inhoud van een dossier kan verwerende partij uiteraard niet concluderen dat de feiten van zwartwerk bewezen zijn.

Of zwartwerk voorligt, dient uiteraard te worden bepaald aan de hand van alle gegevens van het dossier, en het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de strafrechter om te oordelen of een persoon schuldig is aan een misdrijf.

Daarbij komt dat verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden haar standpunt kenbaar te maken m.b.t. het vermeend zwartwerk, terwijl het verhoor toch een essentieel en noodzakelijk bestanddeel vormt om te oordelen over de schuld en de materialiteit van bepaalde feiten...

Concluderend kan worden gesteld dat het administratief dossier geenszins toelaat te concluderen dat verzoekster zich daadwerkelijk schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk en dat deze stelling van verwerende partij onvoldoende grondslag vindt in het dossier.

Het loutere gegeven dat een verbalisant van een lokale politiezone een PV heeft opgesteld (dat zich niet in het dossier bevindt) vormt uiteraard geen afdoende motivering om te stellen dat verzoekster schuldig zou zijn aan zwartwerk.

De bestreden beslissing mist aldus ook feitelijke grondslag voor het tweede determinerende motief voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, nl. het vermeend zwartwerk in hoofde van verzoekster.

Ook de verwijzing naar de bescherming van de sociale en economische belangen mist aldus feitelijke grondslag, aangezien vooralsnog — en op basis van het administratief dossier- niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoekster effectief zwartwerk heeft uitgevoerd.

(iii) Nopens het belang van de immigratie-controle en de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied

25.

Ten slotte wijst verwerende partij nog op het belang van de immigratiecontrole en de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het belang van de immigratiecontrole, aangezien verzoekster zich wettig op Belgisch grondgebied bevond en ook geen zwartwerk heeft verricht, (cfr. supra).

26.

Alleszins: noch het belang van de immigratiecontrole, noch de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied kan worden beschouwd als een bepalende omstandigheid voor de bepaling van de duur van een inreisverbod.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van art. 11 van richtlijn 2008/115/ EG (Terugkeerrichtlijn) en in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november

2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" (C/2017/6505) is uitdrukkelijk aangegeven dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het geval.

Bij de bepaling van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of vernachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is, zoals de vraag of:

- of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;
- of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;
- of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;
- of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;
- of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken;

Uw Raad oordeelde ook reeds in deze zin in haar arrest dd. 1 februari 2019 nr. 216 322 (cfr. randnr. 3.3.4: "Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of vernachtende omstandigheden (...)"

In casu kunnen noch het belang van de immigratiecontrole noch de afwezigheid van een gezinsleven als een verzwarende omstandigheid worden beschouwd.

27.

Besluitend: de determinerende motieven van het inreisverbod (vermeend illegaal verblijf en zwartwerk) zijn gesteund op onjuiste (minstens voorbarige) feitelijke gegevens. De bijkomende motieven (belang immigratiecontrole en afwezigheid gezinsleven) missen dan weer de vereiste relevantie daar zij niet als verzwarende omstandigheden kunnen worden beschouwd."

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die de verzoekende partij op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van twee jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2019 door de politiezone van Vilvoorde - Machelen en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

3.2.5. Nopens het opleggen van een termijn van twee jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken is volgens de verwerende partij een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en van de bescherming van de economische en sociale belangen.

De gemachtigde heeft geoordeeld dat een inreisverbod van twee jaar *in casu* proportioneel is. De bewoording van de motivering laat geen twijfel bestaan over de precieze redenen waarom de gemachtigde een inreisverbod van twee jaar *in casu* gepast en proportioneel acht.

3.2.6. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing met betrekking tot de duur van het inreisverbod haar grondslag vindt in juridisch en/of feitelijke onjuiste gegevens. Betreffende het motief dat zij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven, stelt zij dat zij nooit illegaal verblijf heeft gekend op het Belgische grondgebied, dat zij op legale wijze België binnenkwam op 11 mei 2019 en er aldus mocht verblijven tot 10 augustus 2019. Zij meent dat dit determinerend motief voor de bepaling van de duur van het inreisverbod derhalve elke feitelijke grondslag mist en manifest onjuist is zodat de motivering niet deugdelijk is.

3.2.7. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, betreffende voormeld betoog, stelt dat het motief dat *“Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn”* (artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet) een overtollig motief is en dat het motief dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert (artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet) niet met concrete motieven wordt weerlegd, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de voormelde kritiek van de verzoekende partij gericht is tegen de beslissing met betrekking tot het bepalen van de duur van het inreisverbod. In zoverre de verwerende partij met haar betoog zou menen dat ook de duur van het inreisverbod zou worden gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, mist een dergelijk betoog feitelijke grondslag. Deze motieven zijn motieven die ten grondslag liggen aan het vaststellen van een risico op onderduiken, reden waarom besloten werd tot afwezigheid van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten – beslissing welke op zijn beurt reden vormt voor het opleggen van het inreisverbod – maar er blijkt niet dat dit motief specifiek wordt gebruikt om het bepalen van de duur van het inreisverbod te motiveren, minstens verduidelijkt de verwerende partij in haar verweernota niet op welke wijze deze motieven de opgegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod ondersteunen.

3.2.8. In het kader van haar eerste middel heeft de verzoekende partij uiteengezet dat zij een Albanese onderdaan is en de Schengenzone is binnengekomen met haar geldig biometrisch Albaans paspoort, dat voor onderdanen van Albanië een visumvrijstelling geldt zodat zij voor een periode van drie maanden in een periode van zes maanden op het Belgisch grondgebied mag verblijven. In de nota met opmerkingen en het arrest nr. 221 923 van 27 mei 2019 van de Raad, waarnaar in voormelde nota verwezen wordt, wordt dit niet betwist.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij volgens de inreisstempel in haar paspoort sedert 11 mei 2019 in België verblijft. Deze gegevens blijken

ook uit het administratief dossier. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoekende partij in het verleden illegaal op het grondgebied verbleef.

3.2.9. De voorliggende gegevens wijzen er niet op dat de verzoekende partij in het verleden en/of voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. Nergens in de motivering van de bestreden beslissing betreffende het bepalen van de duur van het inreisverbod worden hiervoor concrete elementen naar voor gebracht. De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen het door de verzoekende aangevoerde ook niet dat zij op legale wijze België binnenkwam op 11 mei 2019 en aldus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog op het Belgisch grondgebied mocht verblijven. Er moet dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij, in haar motivering inzake de duur van het inreisverbod, ten onrechte wees op het gegeven dat de verzoekende partij niet zou hebben getwijfeld om illegaal in België te verblijven. Deze vaststelling kan dan ook in geen geval worden gehanteerd om de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, moet de verzoekende partij worden gevolgd in haar betoog dat de beslissing met betrekking tot het bepalen van de duur van het inreisverbod haar grondslag vindt in feitelijk en/of juridisch onjuiste gegevens.

3.2.10. Nu het motief omtrent het niet getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven niet overeind blijft en de verwerende partij dit motief blijkens het gebruik van het woord “en” als een essentieel motief beschouwt om tot het finale besluit te komen dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel is, leidt voorgaande vaststelling tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.11. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel is niet langer vereist.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER